

[Justitsministeren.]

ningen efterhånden er blevet noget gammel, og i marts måned i år har justitsministeriet optaget brevveksling med kirkeministeriet for at få overvejet, om der er grund til at foretage ændringer i de gældende regler.

Det ærede medlem hr. Kristian Nygård var inde på forskellige spørgsmål om berusede automobilister og spurgte, om det var muligt at give oplysning om, hvor store de skader er der forvoldes årligt ved automobilulykker, som skyldes spirituspåvirkede motorkørere, forsåvidt angår det, der kan gøres op i penge. Derom må jeg sige, at der foreligger ikke nogen statistik over dette forhold, og der foreligger ikke i de statistiske oplysninger, man har, noget materiale, der gør det muligt at gøre sådan et beløb op.

Så var det ærede medlem inde på spørgsmål vedrørende statsadvokat Carl Madsen og spurgte, hvad der var udbetalt ham i Lønning. Tallene ligger sådan, at fra 1. december 1946 til 30. november 1947 er der udbetalt 17 084 kr., og deraf er de 6 878 det særlige konstitutionshonorar. Fra 1. december 1947 til 31. oktober 1948 andrager udbetalingen 15 842 kr., hvoraf konstitutionshonoraret er 6 321 kr. — Nu har jeg i de sidste dage nogle gange måttet nævne statsadvokat Carl Madsens navn. Det kommer frem fra det ærede medlem i forbindelse med de beløb, der er udbetalt ham. Om det sidste vil jeg sige, at det er jo et spørgsmål, som har været drøftet med finansudvalget og vel også i finansudvalget, og hvad der videre kan knytte sig til det, finder jo nok sin løsning dér. Jeg vil gerne føje til, at når løsningen af statsadvokatens forhold har stået hen så længe, så er det jo, fordi hr. Carl Madsen i den tid, han virkede som statsadvokat, har virket, det må jeg sige, på overordentlig udmærket måde, har vist sig at være en meget dygtig, meget hurtig, samvittighedsfuld og fornuftig embedsmand på den vanskelige post. Det uheld, der overgik ham, og som man heller ikke skal tage for tungt på, ramte ham på en tid, hvor han var ganske ualmindelig overarbejdet. Han havde ikke blot haft sine egne sager, men havde også måttet beskæftige sig med de værnemagersager, som den daværende justitsminister havde fået ham til at påtage sig. Min forgænger har fra denne talerstol talt smukke ord om Carl Madsens virksomhed. Derfor kom denne uheldige episode, som har mange uandskyldende momenter, på et trist tidspunkt. Man havde brug for hans arbejde; man mente ikke, man uden videre kunne lade ham fortsætte som statsadvokat, men man var stærkt inde på over-

vejelser for at finde en løsning, der gjorde det muligt at bevare Carl Madsens evner, Carl Madsens dygtighed for statstjenesten og netop indenfor politiets område. Det voldte vanskeligheder og trak i langdrag, og spørgsmålet var ikke løst, da jeg trådte til. Nu har jeg i de sidste dage måttet omtale Carl Madsen, men jeg vil gerne have sagt, at der er ikke noget i det, jeg har oplyst i går, som forandrer mit syn på Carl Madsen som den dygtige og loyale medarbejder, han var. Jeg har gjort disse bemærkninger, fordi jeg synes, det er på sin plads, at jeg siger det.

Jeg skal så vende mig ganske kort til selve Wright, Thomsen & Kier-sagen. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som igen stillede mig et spørgsmål omtrent som dette, at jeg vel stod inde for, at sagen var behandlet på normal måde. Jeg har allerede sagt i går, at det udtryk brugte jeg ikke, og det vil jeg ikke bruge, for hvis jeg sagde sådan, er det næste, der sker, at man siger: ja, men dér lyver du jo, for sagen er ikke behandlet på normal måde, eftersom der mangler indstilling fra statsadvokaten. Jeg har gjort rede for, hvordan sagen er behandlet, og jeg har sagt, at for mig var spørgsmålet, og jeg gik ud fra, at det også var spørgsmålet for de ærede medlemmer: Er der i denne sag truffet nogen afgørelse, som ikke er truffet ud fra rent saglige hensyn? Det er jo dog problemet, og dertil har jeg sagt, at ved den gennemgang af sagen, som jeg har været nødt til at foretage, og som jeg har redegjort for, er der ikke holdpunkt for, at andet end rent saglige momenter, saglige motiver har været bestemmende for den afgørelse, der blev truffet i fjor. Enhver kan jo læse min redegørelse; hvert ord, jeg har sagt dér, står jeg inde for. Men jeg vil have lov til at gentage et par ord, jeg sagde i går. Jeg sagde: efter det, der foreligger for mig, er der intet grundlag for nogen formodning om, at afgørelsen skulle være truffet ud fra andet end saglige hensyn; sagens realitet har jeg ikke taget stilling til, det hverken kan jeg eller vil jeg, før de undersøgelser er afsluttet, som er sat i gang. Jeg har oplyst, at de forskellige klager over revisor Bøytler, som er fremkommet, enten de nu berører tiden før han blev ansat som revisor i sagen, eller de berører hans forhold, hans virksomhed som revisor, eller de, som tilfældet er her, berører en enkelt ting, hans forhold til den såkaldte Reichardt-sag — et forhold, som først kom til at foreligge i dette år, 1948, og som slet ikke vedrører Wright, Thomsen & Kier-